

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
П-2 У. 19151/17
03.05.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби коју је поднео тужилац А.А. из ..., ..., кога заступа пуномоћник Јелица М. Митровић из Ниша, Мачванска 18, локал 2, ради поништаја решења тужене Војне поште 4976 Врање, И број 4504-2 од 24.11.2017. године, у предмету солидарне помоћи због рођења детета, у нејавној седници већа, одржаној 03.05.2018. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба се **УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Војне поште 4976 Врање, И број 4504-2 од 24.11.2017. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II **ОБАВЕЗУЈЕ СЕ** тужена Војна пошта 4976 Врање, да тужиоцу А.А. из ..., ..., накнади трошкове управног спора у износу од 6.980,00 динара, у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиоца, десетара на служби у Војној пошти 4986 Бујановац, изјављена против решења Војне поште 4986 Бујановац, бр. 1873-2 од 19.06.2017. године, којим је одбијен његов захтев за признавање права на солидарну помоћ за случај рођења детета.

У тужби поднетој Управном суду 15.12.2017. године тужилац оспорава законитост решења туженог органа због тога што у акту није правилно примењен закон, други пропис и општи акт, због повреде правила поступка, непотпуно и нетачно

утврђеног чињеничног стања и због тога што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања, што је у акту који је донет по слободној оцени, орган прекорачио границе законског овлашћења и погрешне оцене доказа. Сматра да се у конкретној ствари не може применити Правилник о платама професионалних припадника Војске Србије и указује на одредбу члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије, с обзиром да право на солидарну помоћ због рођења детета, није регулисано Законом о Војсци Србије, нити другим прописима, због чега има места примени прописа о државним службеницима, Закона о раду и Посебног колективног уговора за државне органе. Истиче да је чланом 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе, предвиђено право запосленог за случај рођења детета у висини просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике. Сматра да су оспореним решењем повређене одредбе члана 5, 8. и 10. Закона о општем управном поступку, као и одредбе члана 125, 198, 199. и 235. истог Закона. Предлаже да Суд реши ову управну ствар у спору пуне јурисдикције, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима или да уважи тужбу, поништи оспорено решење и предмет врати надлежном органу на поновно одлучивање, а тужени орган обавезе да му накнади трошкове управног спора, за састав тужбе у износу од 16.500,00 динара, као и за судске таксе за тужбу и одлуку по одмерању Суда.

Тужени орган је доставио Суду списе који се односе на предмет управног спора и одговор на тужбу, у коме оспорава све наводе тужбе и остаје код разлога датих у образложењу оспореног решења. Предлаже да Суд одбије тужбу.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", број 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 8. став 5. Закона о Војсци Србије ("Службени гласник РС", број 116/07,... и 88/15), прописано је да се на права и дужности професионалних војних лица и војних службеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Према ставу 6. истог члана закона, на права и дужности војних намештеника који нису уређени овим законом или посебним законом или другим прописом примењују се прописи о намештеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе. Одредбом члана 95. став 3. истог закона, прописано је да министар одбране, уз сагласност владе, прописује, између осталог, новчане награде и помоћ и услове, начин остваривања и висину накнаде путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије, а одредбом члана 127. став 2. истог закона, прописано је да министар одбране, уз сагласност владе, уређује коефицијенте цивилних лица на служби у Војсци Србије, критеријуме и поступак за њихово оцењивање и напредовање, плату и додатке на плату, накнаде плате, рокове за исплату, новчане награде и помоћ, право на отпремнину због стицања права на пензију у складу са законом, награде путних и других трошкова и друга примања, сагласно одредбама овог закона који се односе на плате, накнаде и друга примања професионалних војних лица.

Правилником о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије (“Службени војни лист”, број 18/13 и 32/15), донетим на основу члана 95. став 3. и члана 127. став 2. Закона о Војсци Србије, министар одбране је прописао услове, начин остваривања и висину накнаде путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије.

Одредбом члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе (“Службени гласник РС”, број 25/15 и 50/15), прописано је да запослени има право на солидарну помоћ за случај рођења детета запосленог – у висини просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике.

Из разлога датих у образложењу оспореног решења произлази да је тужени орган нашао да се, с обзиром да су помоћи и друга примања у Војсци Србије, уређена Законом о Војсци Србије и посебним прописом, односно Правилником о накнади путних и других трошкова и других примања у Војсци Србије, на професионалне припаднике Војске Србије не могу примењивати прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан колективни уговор за државне органе, у делу који се односи на помоћ и друга примања, којима припада и солидара помоћ коју потражује тужилац, што значи да у конкретном случају нема места супсидијарној примени одредаба Посебног колективног уговора за државне органе, како је то правилно утврдио првостепени орган. Због наведених разлога, тужени орган налази да је првостепени орган правилно и законито поступио када је одбио захтев именованог као неоснован, због чега је одлучено као у диспозитиву оспореног решења.

Према правном ставу Управног суда, усвојеном на седници свих судија, одржаној дана 29.03.2018. године, професионалном припаднику Војске Србије основном члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе припада право на солидарну помоћ за случај рођења детета запосленог.

Полазећи од наведеног, Управни суд налази да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца. Није спорно да је министар одбране донео поменути правилник и да тим подзаконским актом, као једно од права професионалних припадника Војске, није прописао право на солидарну помоћ за случај рођења детета. Ово је, према налажењу Суда, сасвим логично, јер су тим правилником прописани услови, начин остваривања и висина накнада трошкова и других примања за која је министар одбране нашао да их треба посебно регулисати, имајући у виду специфичности војне службе и услове под којима се она врши (члан 92. Закона о Војсци Србије). Чињеница да право на солидарну помоћ за случај рођења детета, није прописано Правилником, међутим, не значи да професионални припадници Војске то право не могу остварити. Ово због тога што је, одредбом члана 8. став 5. и 6. Закона о Војсци Србије, прописано је да се на права и дужности професионалних војних лица, војних службеника и војних намештеника који нису уређени овим или посебним законом или другим прописом, примењују прописи о државним службеницима, општи прописи о раду и посебан

колективни уговор за државне органе. Одредбама Закона о државним службеницима (“Службени гласник РС”, број 79/05, ... и 94/17), као ни одредбама Закона о раду (“Службени гласник РС”, број 24/05, ... и 13/17), није прописано право запосленог на солидарну помоћ за случај рођења детета, али је наведеном одредбом Посебног колективног уговора за државне органе, то право запосленог изричито прописано. Стога, у конкретном случају, Суд налази да тужиоцу, као професионалном припаднику Војске Србије, основом члана 43. став 1. тачка 8. Посебног колективног уговора за државне органе, припада право на солидарну помоћ за случај рођења детета, због чега је тужени орган, одлучујући о жалби тужиоца, требало да усвоји жалбу и поништи решење првостепеног органа којим је одбијен његов захтев за признавање права на солидарну помоћ за случај рођења детета. Како тужени орган није поступио на описани начин, већ је одбио жалбу тужиоца, оспореним решењем је и сам повредио закон на његову штету.

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, будући да је због наведених повреда правила поступка оспорени акт незаконит, а што је Суд могао да цени на основу стања у списима, без одржавања јавне расправе, а не ради се о нарочитим случајевима из члана 34. Закона о управним споровима, у којима је обавезна усмена јавна расправа.

Разматрајући предлог тужбе да Суд пресудом реши ову управну ствар, у смислу одредбе члана 43. Закона о управним споровима, Суд налази да природа ствари то не дозвољава и утврђено чињенично стање не пружа поуздан основ за то, као и да је економичније и целисходније да учињене повреде надлежни орган управе отклони у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде.

У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, на основу одредби члана 66. и 67. Закона о управним споровима и члана 153. став 1. и 154. Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, број 72/11,... и 55/14), које се сходно примењују у смислу одредбе члана 74. Закона о управним споровима, Управни суд је нашао да је захтев у делу основан. Ово због тога што је тужилац, у смислу одредбе члана 163. став 2. Закона о парничном поступку, определио трошкове које је имао у вези са покретањем овог управног спора, а имајући у виду да је тужилац у овој правној ствари захтевао признавање предметног права у висини просечне зараде без пореза и доприноса у Републици Србији према последњем објављеном податку органа надлежног за послове статистике, Суд је одредио трошкове управног спора према процењивој вредности предмета спора на основу Тарифног броја 42. Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката (“Службени гласник РС”,

број 121/12), и то: за састав тужбе од стране адвоката у износу од 6.000,00 динара, док је у преосталом делу по истом основу до траженог износа од 16.500,00 динара захтев тужиоца прекомеран, а према Тарифном броју 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...106/15), Суд је одредио трошкове за таксу за тужбу у износу од 390,00 динара и за таксу за пресуду у износу од 590,00 динара, због чега је Суд досудио тужиоцу трошкове управног спора у укупном износу од 6.980,00 динара, одлучујући као у ставу II диспозитива ове пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 03.05.2018. године, II-2 У. 19151/17

Записничар,
Сандра Пауновић, с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ